Okienko

OKIENKO /Časopis žiakov a učiteľov Základnej školy Jána Čajaka

apríl-máj 2018 číslo 109

KDE HĽADAŤ

OBSAH

- **Na úvod** 2
- **Výročia (pripravuje literárny krúžok)** 3-4
- **Puto priateľstva** 5-6
- **Mať rada je o nič nie menej, ako žiť** 7-8
- **Nezmyselné a nelogické rozprávky** 9-10
- **Víťazné práce Prečo mám rada slovenčinu, prečo mám rada Slovensko 11-12**
- **Plastová krajina** 13-15
- **Na slovíčko, na slovíčko** 16
- **Úspech – odmena za úsilie**.....17-18
- **A CHANT** 19-20
- **Iz naših svesaka** 21-22
- **Čo ma bolí, čo ma páli** 23-24
- **Zo žiackych písaniek** 25-28
- **Z pera prvákov, druhákov, tretiakov, štvrtákov** 29-30
- **Ah, ta ljubav** 31-32
- **Z pera pani učiteľky** 33-35
- **Štvrtáci békaši píšu BÁJKY** 36
- **Výlet s Oteckami** 37-38
- **Jednoslovné hádanky** 39
- **Učitelia a žiaci cez kľúčovú dierku**.....40
- **Speedcubing a šach** 42

Časopis žiakov a učiteľov ZŠ Jána Čajaka v Petrovci (občasník)

Sládkovičova č.2 Báčsky Petrovec

Redakcia Okienka

Emília Gániová (hlavná redaktorka)
Dajana Brnová
Aneta Brtková
Opavský, Branislava
Adela Beníková,
Dajana Ilićová
Sára Andrášiková
Dávid Opavský (počítačová úprava)

Mária Andrášiková, prof. (vedúca novinárskeho krúžku)
Vesna Vlihorová-Filipovićová, prof ,
Jarmila Pantelićová, prof.Peter
Bukvić, prof,
Pavel Marčok, prof.

***Ilistrátori*: Tatiana Filipovićová, Ema Speváková, Daniel Hodolič, Daniela Zátrochová, Annamária Horvátová, Anabela Myjavcová...**

OKIENKO VYDÁVA A TLAČÍ NOVINÁRSKY KRÚŽOK
Všetkým autorom za nezištný súhlas publikovať ich práce ďakuje REDAKČNÁ RADA

Ahojte, milí okienkari!

Koniec školského roku už klope na dvere a prináša nám posledné číslo nášho školského časopisu Okienko. Onedlho našu školu opustí ešte jedna generácia ôsmakov a vystriedajú ju malí prváci, ktorých uvítame v septembri.

V tomto čísle si budete môct prečítať ako po zimných prázdninách naši učitelia a žiaci siedmaci a ôsmaci navštívili Župkovo, kde pobudli tri krásne dni plné krásnych spomienok ... a teraz v máji netrpezlivo čakáme na opätovnú návštevu župkovských žiakov a učiteľov. V tomto čísle si miesto našli už ustálené rubriky ako sú: Z pera prvákov, druhákov, tretiakov a štvrtákov, Zo žiackych písaniek, Čo ma bolí, čo ma páli, Iz naših svesaka, Učitelia a žiaci cez kľúčovú dierku… Prečitať si budete môcť aj víťazné práce z literárnej súťaže *Prečo mám rada slovenčinu, prečo mám rada Slovensko* a taktiež aj z literárnej súťaže*Literárne Košice Jána Štiavnického*. Dozviete sa aj o tom, ako naše vynikajúce recitátorky postúpili na republikovú súťaž recitátorov, aké jednoslovné hádanky a básničkypripravili tretiaci, piataci básničky v agličtine a v srbčine … prečítate si aj divadelné scénky z pera pani učiteľky Nakićovej.Okrem literárnych prác a básničiek si budete môct pozrieť aj bohaté ilustrácie našich “malých” a “veľkých”žiakov a na poslednej strane na vás čaká prekvapenie, komiks Petra Šuľana z 3.c triedy, nášho nádejného ilustrátora.

Na koniec Vám všetkým chcem popriať úspešné koncoročné známky a úspešné ukončenie ešte jedného ročníka. Ôsmakom želám vydarené záverečné skúšky a úspešné ďaľšie školenie.

Vaša Emília

Pripravuje literárny krúžok

Rozprávačske umenie Pavla Dobšinského

Pavol Dobšinský (16. marec 1828, Slavošovce – 22. október 1885, Drienčany) bol slovenský evanjelický kňaz, folklorista, zberateľ ľudovej slovesnosti a je jedným zo spisovateľov štúrovskej generácie.

ŽIVOTOPIS:
Narodil sa v rodine evanjelického farára. Vzdelanie získal na gymnáziu v Rožňave a Miškovci.V roku 1850 úspešne doštudoval a zložil kňazskú skúšku. Vďaka svojmu zamestnávateľovi sa začal venovať zbieraniu a vydávaniu slovenskej ľudovej slovesnosti. Od roku 1852 pracoval ako pomocný redaktor v časopise Slovenské pohľady, neskôr pôsobil ako kaplán, v rokoch 1858 – 1861 ako profesor slovenského jazyka a literatúry v Banskej Štiavnici, a napokon sa usadil v Drienčanoch, kde od roku 1861 pôsobil ako farár. Oženil sa dvakrát – prvý raz si vzal Paulínu Schmidtovú, potom vdovu po Jánovi Čajakovi a sestra Terézie Vansovej Adela Medvecká-Čajaková.

TVORBA:
Sústavne prekladal zo svetovej poézie. V rôznych časopisoch mu postupne vyšli preklady Byrona, Lamartina, Mickiewicza. Vydával rukopisný časopis Holubica, vydával časopis Sokol, recenzoval almanachy Concordia a Lipa. Ako editor sa zaslúžil o vydanie literárnych prác Jána Čajaka, Jána Bottu či Ľudovíta Kubániho.
Sústavne zbieral a zapisoval piesne, príslovia, porekadlá, hádanky, hry, obyčaje a povery. Spolu s A. H. Škultétym zostavili a v roku 1858 – 1961 vydali súbor 64 rozprávok v šiestich zošitoch pod názvom Slovenské povesti. Krátko pred smrťou vydal 90 rozprávok v ôsmich zošitoch pod názvom Prostonárodné slovenské povesti (1880 – 1883). Tieto zbierky sú základným a dodnes reprezentatívnym dielom slovenskej folkloristiky.

DIELO:
1858/1874–Sovenské povesti. Rožňava – Banská Štiavnica

1874 – Zborník slovenských národných piesní, povestí, prísloví, porekadiel, hádanok, hier, obyčajov a povier

1880 – Prostonárodné obyčaje, povery a hry slovenské

1880/1883 – Prostonárodné slovenské povesti

O PSÍČKOVI A MAČIČKE, AKO SI UMÝVALI DLÁŽKU

To bolo vtedy, keď psíček a mačička ešte spolu gazdovali. Mali pod lesom malý domček a tam spolu bývali a chceli všetko robiť tak, ako to robia veľkí ľudia.

Ale veru to vždy tak nevedeli, lebo majú malé a nešikovné labky a na tých nemajú prsty, ako má človek, len také malé vankúšiky a na nich pazúriky. Teda nemohli robiť všetko tak, ako to robia ľudia, a do školy nechodili, pretože škola nie je pre zvieratká, oj nie, to nie! Čo si myslíte? Tá je len pre deti!

A tak to u nich v tom ich byte vyzeralo všelijako. Niečo robili dobre a niečo zasa nie, a tak tam mávali niekedy aj trochu neporiadok. No a jedného dňa zbadali, že majú vo svojom domčeku veľmi špinavú dlážku.

Marcela Ľavová, 5.a

PUTO PRIATEĽSTVA

Moji predkovi majú korene hlboko vryté v jednom malom štáte. V štáte, v ktorom zelené hory a vysoké zelené konáre akoby sa rozprávali s vašou dušou. Kde sa hokej pozerá so srdcom. Kde vám pohľad na krásne Tatry, alebo vôňa bryndzových halušiek vyčarí úsmev na tvári. Áno, moji predkovia sú zo Slovenska. Som Slovenka zo Srbska.

Slovensko je štát, ktorému sa vždy rada vraciam. Cesty ma tentokrát zaviedli do maličkej dedinky Župkov, v strede Slovenska. Je malá, ale nezvyčajne krásna. Očarila nás, nielen svojou krásou, ale aj harmóniou farieb a zvukov. Strávila som tam tri dni. Keď sme tam dorazili, obzrela som sa, a všade okolo nás boli malebné hory a kopce. Vietor mi nežne hladil tvár a vločky, biely zázrak, nežne mi sadali na nos.Ubytovaná som bola v rodine ľudí, ktorí sa na mňa pozerali, ako na vlastné dieťa. Nasledovný deň nás cesta zaviedla do malebných Bojníc. Staré múry dýchali históriou Bojnického zámku, vtiahli sa nám do duše a viedli nás späť do čias rodu Poznanovcov, Matúša Čáka Trenčianského, rodu Gilethovcov, Noffryovcov, Jána Korvína, Turzovcov a Pálffyovcov. Obdivovali sme každý detail tohoto rozprávkového zámku a priam hltali pútavý výklad našej sprievodkyne. Deň sme ukončili v škole. Presnejšie niekto na plávaní v hoteli vo Vyhniach a niekto v tvorivých dielňach, kde sme si mohli vyrobiť darčeky (kľúčenky, náramky, náušnice, ozdoby na dvere, stromčeky šťastia...). Komu sa nechcelo vyrábať, ten mal možnosť hrať volejbalv školskej telocvični.

Svitla zora, prišlo nasledovné ráno. Na nás čakal nový deň, plný zaujímavostí a záhad. Najprv sme boli na hodinách biológie, angličtiny a slovenčiny. Neskoršie sme sa zoznámili s históriou Kľakovskej doliny. Navštívili sme Pamätnú izbu v Kľaku, v ktorej akoby zastal čas. Najprv sme si pozreli dokumentárny film Krvavá nedeľa, film o nacistických zločinoch, o vypálení Kľaku a Ostrého Grúňa v druhej svetovej vojne. Návrat do minulosti sme ukončili náštevou drevenice. Táto župkovská drevenica nám sprítomnila život našich predkov. Je to posledná drevenica v Župkove, ktorú obec opravila a urobila z nej múzeum. Popoludní sme minulosť vystriedali súčasnosťou. Znovu sme nasadli do župkovského autobusa, ktorý nás zaviezol do Žiaru nad Hronom, okresného mesta ležiaceho na brehu rieky Hron v Bánskobystrickom kraji. Cesta bola plná úsmevov a župkovsko-petrovského smiechu. Po určitom čase sme už všetci sedeli v zážitkových izbách a spoznávali život nevidiacich a telesne postihnutých ľudí a pozorne počúvali o kultúre arabského národa. Návštevu mesta sme ukončili v kine. Pozreli sme si animovaný film Coco. Bol to náš posledný zážitok.

Svitlo nasledovné ráno, posledné ráno. Prišiel aj ten deň, deň našej rozlúčky. Náš čas v Župkove vypršal! Čas je búrka, v ktorej sme všetci stratení. Sme ako zrnko pieska pri mori. Ďiaľka je ešte jeden test. Počas týchto troch dní našla som si ľudí, ktorí sú mi bližší k srdcu ako mnoho ľudí, ktorých poznám celý svoj život. Preto vďaka za každý úsmev, za každý smiech, za každé pekné slovo. Veď slovenčina nás dala dokopy a bude navždy naším silným putom.

Dajana Brnová, 8.c

Mať rada je o nič nie menej, ako žiť

Láska je pocit v tele, ktorý sa javí voči druhej osobe, keď sa zjaví, nemožno sa jej zbaviť a každá maličkosť je ohromná vec. Nie iba v duši, ale aj všade vôkol nás. Je to tak, že človek by sa nedokázal stratiť ani v najhustejších horách, keď by šiel za svojou láskou, ale naopak, stratil by sa v jej očiach, ktoré vedú do nekonečna.

Na jej lícach by dokázali rozkvitnúť ruže, lebo ten pocit, ktorý sa objavuje, keď sa vidia, ako keby spájal dve planéty do jednej. Ani najchladnejšia zima by ich neprekazila, lebo ich srdcia sú teplé a teplota vždy ovládne chlad. Jej srdce bolo chladné, ale jeho ruky teplé a dokázal ovládnuť tú ľadovú bránu a získať si ju. Nik doteraz nevidel nič výnimočné v nej, práve naopak, lebo nebol trpezlivý ovládnuť a stopiť tú ľadovú bránu a získať si ju, ako rytier princeznú. Ona sa tvárila chladná, ale v jej duši, ako keby bol zámok a kvetinová záhrada, kde sú napočetnejšie ruže, kde dúha krúži vôkol jej zámku a slnko svieti na oblohe. Ale ako hovoria, trpezlivosť ruže rodí a on dostal kyticu, získal JU. Milovať niekoho nie je ťažké, ale ak by srdce nedávalo znak, tak na silu sa milovať nedá, lebo neničíš iba druhú osobu, ale práve aj seba, lebo nevraciaš tú lásku, ktorú dostávaš. Všetci máme svoje tajné vnútorné zámky, ale aby si nimi panoval, potrebuješ kráľa, alebo kráľovnú, no nie? Potrebujeme niekoho, kto nám tie ruže bude pestovať a ich iba množiť. Potrebujeme niekoho, kto nám uhasne strach, že zima prichádza. Potrebujeme pocit, ktorý prevládne každú depresiu a vyschne každý dážď. Potrebujeme lásku.

Keď niekoho máš rada, ani smrti sa nebojíš, lebo vieš, že ak umieraš, že umieraš v teplých rukách.

Irena-Miriam Nôtová, 8.b

Jáy Kovač 5.b

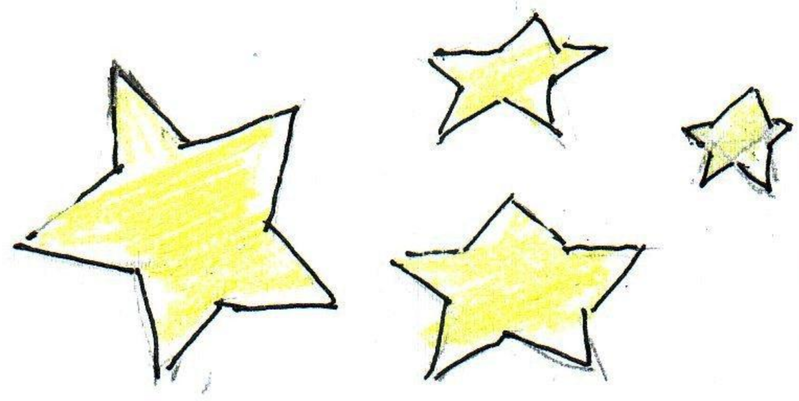

Aby sme mohli mať radi niekoho, musíme najprv mať radi seba. Bez lásky voči sebe a sebavedomia na tomto svete, rýchlo padneme na zadok.

Toľko času venujme svojim partnerom, priateľom a osobám, ktoré máme radi, že nestačíme mať radi sami seba. Nestačíme sa zamyslieť nad tým, kto sme a čo tu robíme. Ľudia zabudnú na svoju hodnotu. Každý by mal dávať viacej pozor aj na seba. Každý z nás je jedinečný a to nás navzájom aj spája. Len sa pozri na nebo. No, čo vidíš? Hviezdy, však. Pozri koľko ich je. Hviezdy sú ako my. Všetky sú rovnaké, len svietia inak a sú vzdialené. Nepripomína ti to ľudí? Je smutné, že niektorí ľudia nevidia chyby ako poučné. Každý človek pozretím do zrkadla vidí nejakú chybu. To je však len v našej hlave. My sme tu na to, zanechať niečo a postupne zmeniť tento svet na lepšie a krajšie miesto. Miesto, kde dokážeme byť šťasní, nie je zakázané, kde dobrota môže voľne dýchať a kde lásky nikdy nie je dosť. Všetko to môžeme spraviť. Všetko, čo si len zamyslíme, môžeme vykonať. Ale bez lásky a sebavedomia voči sebe, ľahko sa potkneme a všetky plány padnú do ohňa. Ľudia sú vždycky utrápení kvôli zlomenému srdcu. No, nechápu, že je to dobrá vec. To znamená, že si predsa len niečo skúsil.

Buď šťastný a spokojný, kým si a čo tu robíš. Uč sa zo svojich chýb a chýb ostatných. Skúšaj nové veci a choď do sveta so zvedavými očami. Maj rád seba, ale nezabudni aj na ostatných. A vieš prečo? Lebo mať rád je o nič nie menej, ako žiť.

Ivana Lekárová, 8.b

... *NEZMYSELNÉ a NELOGICKÉ ROZPRÁVKY* ...

Keby Červená čiapočka bývala v Petrovci v Novosadskej ulici a jej stará mama tiež v Petrovci, ale v Poľnej ulici, mala by Červená čiapočka veru poriadne dlhú cestu, kým by jej odniesla obed. Vzdialenosť je tak asi štyri kilometre. No, mohla by sa tam vybrať na bicykli. Bolo by to rýchlejšie a nemusela by tak ani poskakovať, aby jej cesta rýchlejšie ubehla. Spievať by tiež nemusela. Stačilo by iba nasadiť si sluchadlá na uši a hudba z mobilu by jej cestu spríjemnila. Kvety majú v kvetinárstve veľmi pekné a po ceste sú aspoň dva obchody. Mohla by tam kúpiť kyticu pre starú mamu, aby neodbočovala z cesty. Vlka by nijako nemohla stretnúť, iba ak túlavých psov, ktorých je v Petrovci neúrekom. No rýchlejšie by otáčala pedálmi a utiekla by im. Tak by sa bezpečne dostala k starej mame. V posteli by namiesto vlka videla starú mamu, ktorá si spríjemnila nudné chvíle pozerajúc TV seriál Esmeralda.

Pavel Kevenský, 8.c

Bola raz jedna malá krásna Červená čiapočka. Mala deväť rokov. Rada cestovala lietadlom a tiež aj bicyklom. Jedného krásneho dňa vybrala sa na cestu. Cestovala lietadlom do Číny. Cesta bola veľmi namáhavá, ale sa tešila na túto najľudnatejšiu krajinu. Zvlášť ju zaujímalo to, ako Činania jedia paličkami. A preto vošla do najbližšej reštaurácie , kde si chcela objednať jedlo. Nevedela si ho objednať, pretože reštaurácia podávala iba morské plody a ona doma jedávala klobásu, slaninu a chlieb a to všetko rukami. Taktiež zistila, že tam podávaju sushi. Nevedela čo to je, ale predsa si ho objednala. Čašník je priniesom sushi, sójovú omáčku a dve paličky. Dívala sa na sushi, dívala sa na paličky. Po dlhom uvažovaní nad jedlom a paličkami, rozhodla sa jesť rukami. Sushi jej mal neobyčajnú chuť, ale predsa si ním naplnila bruško.

Toto dobrodružstvo sa muselo zakončiť, pretože stretla vlka, ktorý sa prechádzal ulicami Hong Konga a tak sa musela rýchlo vrátiť domov.

Marína Kaňová, 8.c

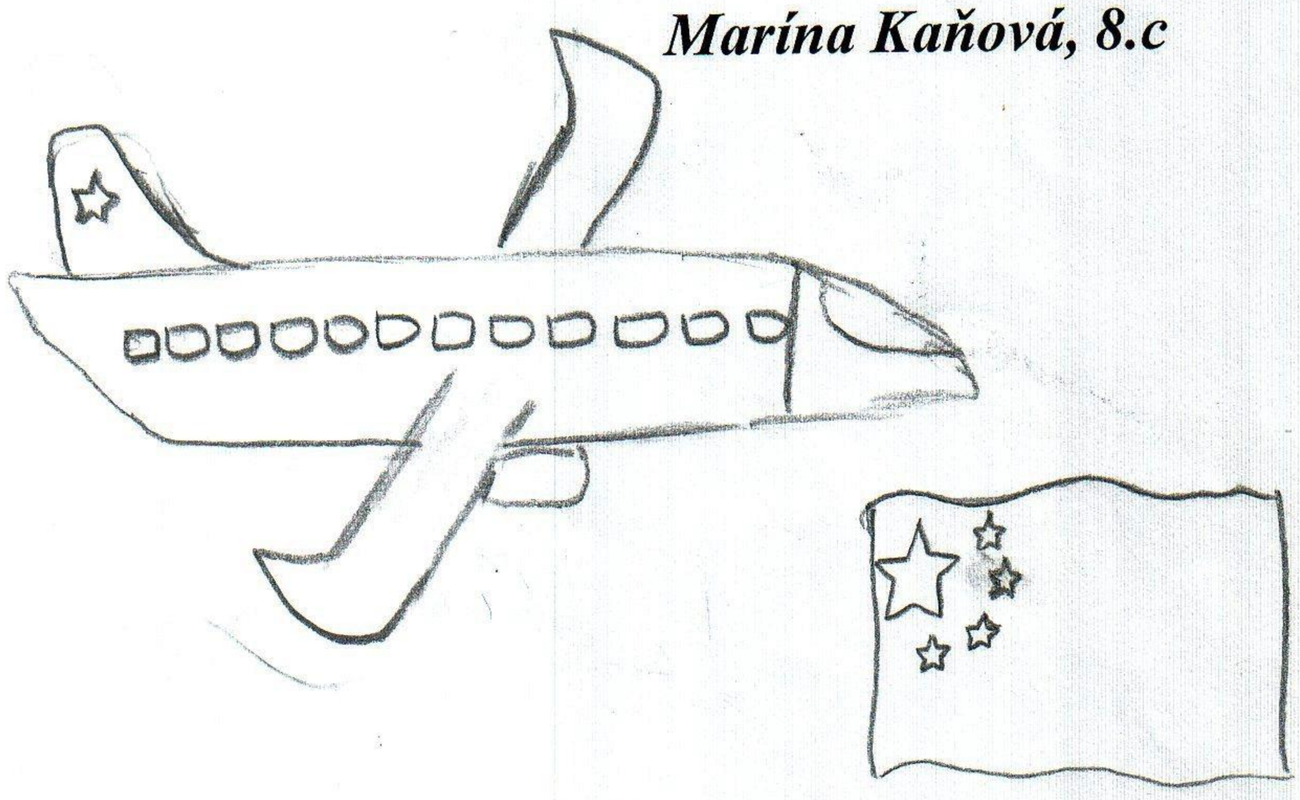

Ilustrovala: Teodora Dudaš

pokračovanie...

V hlavnom a v najväčšom meste Anglicka a Spojeného kráľovstva žila Ružová Čiapočka. Ružová Čiapočka rada kucharčila doma v kuchyni a tak upiekla šťavnatú pizzu za štyri a pol minúty. Pizza bola suuuuper!!! Týmto svojím kuchárskym umením sa chcela niekomu pochváliť a preto sa rozhodla, že pizzu odnesie tete. Cestou ju zastavil, kto iný, ak nie lev. Opýtal sa ju, kam ide. Prefíkaná Ružová Čiapočka ihneď vybadala levove zlé úmysly a pomyslela si: - Neoklameš ma! Oklamem ja teba! a povedala mu, že nesie pizzu ujčinej. Pritom mu však dopodrobna vysvetlila, kde býva jej ujčiná. A bolo po jej prefíkanosti! A tak lev najprv zjedol ujčinú a potom aj Ružovú Čiapočku. Zachránil ich Justin Bieber, keď spieval jej obľúbenú pieseň Baby. I podnes si žijú naplno a šťastne v Londýne, v hlavnom meste Anglicka a Spojeného kráľovstva.

Karolína Kurišová, 7.b

Kedysi dávno boli tri prasiatka. Jedného krásneho slnečného dňa sa rozhodli, že sa presídlia do Egypta. Keď tam prišli, rozhodli sa vystavať si dom. Keďže sa nemohli dohodnúť, rozhodli sa, že si každé prasiatko vystavá svoj dom. Jedno si vystavalo pieskový dom, druhé drevený dom a tretie si vystavalo pyramídu. Keď sa občania Egypta dozvedeli, že sa k ním prisťahovali prasiatka, pozvali televíziu. Televízia prišla, nahrala prasiatka a na druhý deň tri prasiatka boli na všetkých TV kanáloch. Práve v ten deň vlk si zapol telku a mal čo vidieť. Ako tak pozeral televízny záznam o troch prasiatkach v Egypte, tiekli mu slinky na prasacinku. Ihneď vycestoval do Egypta a vďaka navigácie našiel domy troch prasiatkov. Samozrejme odfúkol najprv pieskový a potom aj drevený dom. Obe prasiatka záchranu našli v bezpečnej pyramíde. Pyramídu sa vlkovi nepodarilo nijako odfúkať. Po určitom čase vlk pochopil, že pyramída je večná, vrátil sa domov do Ameriky. A tak tri prasiatka zostali žiť v pyramíde. Možnože tam žijú až dodnes.

Daniela Záborská, 8.c

Pinokio bol malý chlapec, ktorý mal malý nos. Zakaždým, keď oklamal svojich rodičov, nos sa mu zmenšil až sa pretvoril na módnu bábiku Barbie.

Gregor Legíň, 7.b

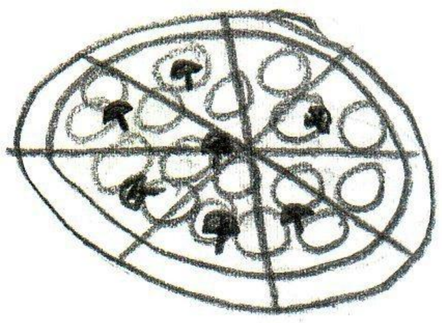

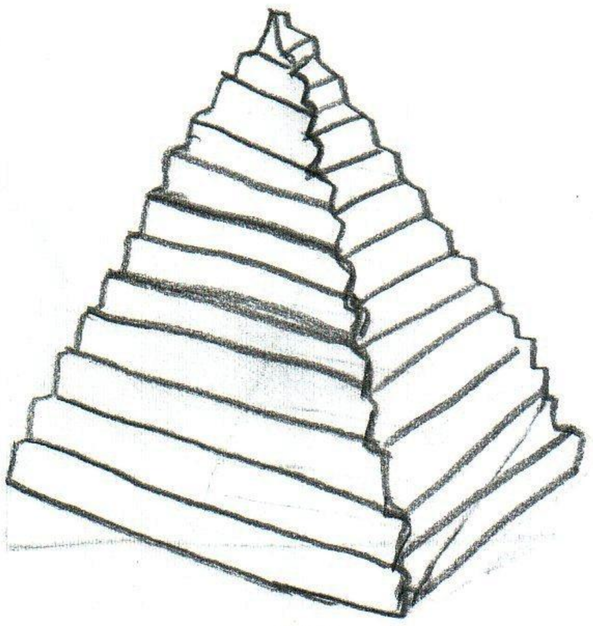

Ilustrovala: Teodora Dudaš

Víťazné práce zo súťaže

Prečo mám rada slovenčinu, prečo mám rada Slovensko

CENA PREDSEDU MS

Pôda... zem našich predkov... zem, na ktorej sme stáli, keď sme sa narodili, zem, ktorá pozná našich starých otcov, zem, ktorá je našou živiteľkou. Zem, v ktorej su ukryté naše korene a naša identita... naša slovenská identita.

Hoci na Dolnej zemi žijem a vyrastám stále, v mojom srdci cítim, že vlastne tam, tam hore je moja vlasť. Rodný môj kraj je zo všetkých najkrajší a môjmu srdcu najdrahší. Vždycky sa mi v ušiach ozýva tichý jemný hlas, ktorý mi tíško šepká, nech sa vrátim, nech jak sokol pyšne svoje krídla vystriem a do letu pustím sa a nech domov vrátim sa. Nech pristanem v krajine, kde vysoké Tatry nebo dotýkajú, kde vtáčiky iba slovenské pesničky iba pospevujú, kde nádherná slovenská vlajka na jemnom vetríku pyšne vznáša sa. Veď cestičku dobre poznám, vyšliapali ju moji predkovia, ktorí o smäde a hlade zasa za lepším životom ponáhľali sa. Väčšiu skyvu chleba iba pýtali, ale za to aj tu tvrdo pracovať museli. Ostrým pluhom na poli bujnom pustom a krutom do zeme brázdy rezali. I pluhy im zhrdzaveli v poli, kým nové brázdy lesk im nevrátili. Ten lesk, to bola práca sedliacka, tá práca o poliach, brázdach a úvratiach. Veď oni dve sily mali. S jednou sami žili a druhú polia skryli. Hoci našich predkov viac niet, predsa tuná zanechali poklad väčší, než celý svet. Sú to slovenské tradície, ktoré prekvitajú v našich srdciach ako nádherný kvet. Ukryté sú tam slovenské tance a prekrásne kroje, z ktorých všetci ľudia strácajú dych. A to najvzácnejšie je predsa slovenský jazyk. Krásny milý úprimný, čaro sa skrýva v každej slovenskej reči. Ten jazyk mi rany hojí. Ešte keď bábätko malé som bola, ten jazyk ma v kolíske kolísal a nežné uspávanky zlatou nitkou lásky prešívané, viac než teplá perinka, mi srdiečko zohrievali. Jedným slovom zázrak v slovenskej reči skrýva sa. Aj ôsmym divom sveta môže sa stať. A keď jemný vetrík zrnká lásky sial i do môjho srdca niekoľko dal. Lásku k materinskej reči som pestovala. Každý deň mi šepkali, prečo do naručia svojej matky sa nevrátim.

Veď som Slovenka. A to bremeno, nie je radosť preveľká, to je dar, ktorý mi život daroval.

Marcela Gániová, 6.a

ČESTNÉ UZNANIE

Koľko je dôležité mať niekoho alebo niečo rád? Je to cit, ktorý prichádza len tak, sám od seba, alebo sa predtým musí udiať nejaká vec, ktorá človeka prinúti milovať? Tá ozajstná láska sa buduje časom, citmi, veľkými dielami, ale i maličkosťami, ktoré nás obklopujú. Mať rád niečo, čo dostávame svojím narodením, zabalené do tuláckej kapsy prišitej k srdcu, je viac, než láska. Je to cťou a záväzkom zachovávať povedomie, jazyk, obyčaje a všetko to, čo naši predkovia zachovávali pre nás. Nezabúdať na svoje korene hlboko vryté v kameni dejín sveta.

Pred zrkadlom stojí dievča ozdobené v krásnom slovenskom kroji. Uzerá sa v zrkadle, premýšľa, sem-tam sa usmeje. Šuchotavý kroj akoby šepkal príbehy prababky, ktorá sa tiež v tomto kroji *okrúcala* pred zrkadlom, keď bola mladé dievča. Pre zrkadielko mala vždy otázku: „Zrkadielko, budem sa páčiť chlapcom na tanci večer v Lesíku?“ Zrkadlo len mlčalo a nemo sa dívalo na mladé dievča plné snov a túžob. Teraz sa díva presne tak ako vtedy. Lenže pred zrkadlom som ja. Pravnučka tej vrtošivej krásavice, ktorá sa iste pozerá na mňa prenikavým pohľadom z nebeských výšin. Iste by ma silno objala a dala mi dáku dobrú radu, ako to s tými chlapcami ...

Som pripravená. Vychádzam na javisko života a načúvam tóny tej prastarej slovenskej piesne, ktorú zaspievam celému svetu. Zaspievam ju tak silno, až sa budú ozývať všetky roviny, lesy, brehy a doliny, kde žijú moji bratia a sestry. Zaspievam ju zo srdca, presne tak, ako ju spievali tí predo mnou a ako ju budú spievať aj tí po mne. Tí, ktorí tento kroj budú mať v srdci, práve tak, ako ho mám ja. Kroj, ktorý bude šuchotať ako jesenné pestré lístie v našich záhradách slovenských dedín. Bude im šepkať a šepkať ešte stáročiami o zázračnej láske, ktorá sa vynára z popola našich dávnych spomienok.

Iveta Kováčová 8. b

ODMENENÝ PEDAGÓG:
Jarmila Pantelićová

Redakcia Okienka oceneným srdečne gratuluje!

OCENENÁ PRÁCA V SÚŤAŽI Literárne Košice Jána Štiavnického 2018

Marcela Gániová, 6. a

Plastová krajina

Plast. Iba ešte jedna látka, ktorá sa môže recyklovať. Alebo nemusí? Veď kôš na recyklovanie sa nachádza na konci školy a obyčajný kôš je omnoho bližšie, šetrí moje už dosť unavené nohy a môj čas. Takže je rozhodnuté, túto plastovú fľašu dám do obyčajného koša, veď na čo vlastne recyklovať plast? Ako keby sa neskoršie z neho vytváralo niečo nadherné?! Kdeby!

Len čo to uvidela naša pani učiteľka z ekológie, porozprávala sa o tom s riaditeľkou a zorganizovala obchádzku recyklačného centra. Povedala, že to bude ohromná poučka pre žiakov. Keby som tam nemusela ísť, pravdaže by som nešla, ale výhovorka, že ma strašne bolí brucho, je už nanič. Toľko ráz som ju už využila, že už prestala fungovať. No nič, čo sa dá robiť? Iba predsa ísť do recyklačného centra a pozerať na plast, ktorý sa hromadí na každom mieste. Vo dvojici sme si prezerali rôzne prístroje na topenie, rezanie a drobenie plastu a trochu chýbalo, aby sme nezaspali. Zrazu nás učiteľka postavila do radu a predstavila nám pána Majkla, riaditeľa recyklačného centra. On nám po krátkom príhovore predstavil ostatných robotníkov a zoznámil nás s ich prácou. Zrazu sa mi zazdalo, že jeden dosť nízky zamestnanec veľmi prísne pozerá na mňa. Bol to hrozný pocit. Mimikou mi ukázal, nech ho nasledujem. A to som aj urobila. Schmatla som pospanú Katku za jej dlhý rukáv a rýchlo ju ťahala, aby šla so mnou, veď predsa nebudem riskovať, aby som bola sama v tomto príšernom centre s tým čudným chlapom. Prišli sme pred ohromnú železnú bránu, ktorá bola zamknutá, no keď sa jej zamestnanec dotkol, vráta sa ihneď otvorili. A niečo, čo sa nachádzalo za nimi, nás mocne schmatlo za golier a potiahlo do.... vlastne, ani neviem, čo to bolo! SEN? ILÚZIA? REALITA? Otázky sa hromadili. Kata na mňa pozrela ostrým zrakom a dívala sa mi rovno do očí, kým to neprerušilo niečo naozaj nezvyčajné. Zem sa zachvela a bolo počuť zvuk plastu, ktorý sa láme. Zo zeme vyskočil zlatý, milučký krtko s noštekom ako uhlík. Kata ako veľká dáma, ako prvá podala ruku a zahundrala, že mu je ňufáčik celkom zablatený. Krtko iba mlčal a labkou si pretieral ňufáčik.

„Viem, ale pozri, je to plastová zem, s ňou mám poriadne problémy, ťažko sa dáva z ňufáčika dolu a hrozne to šteklí!“, chichotavým hlasom riekol krtko, kým si dával, ako on povedal, plastovú zem. Kata a ja sme sa dívali do prázdna. Krtko pokračoval a povedal, nech ho nasledujeme. No, Kata už bola naštvaná a unavená a povedala, že viacej nechce hrať túto moju HRU. Ona sa zbláznila?! Veď toto nie je moje maslo! Rezko som jej odbrúsila, že nech

robí, čo len chce. A tak sme sa krtko a ja pobrali na juh a Kata na sever k veľkej jabloni. Pod nohami sa nám ocitla nejaká drsná, totiž dúfam plastová tráva. Bolo to vzrušujúce.

„Prepáč, ale nemáš ťažkosti s touto trávou?“, opýtala som sa ho.

Krtko iba cupkal, pozrel sa na mňa usmievavo a povedal:

„To snáď nie. Veď je to celkom v pohode. Pozri sa, je nízka, čestvo pokosená, zelená, plastová...“

Krtko chcel ešte niečo povedať, ale keď som počula slovo PLASTOVÁ, prerušila som ho.

„Ty si robíš zo mňa srandu? Plastová tráva? No, fajn a ja som blázonka? Nechceš mi možno povedať, že aj ty si z plastu?“, zasmiala som sa, lebo to bolo šialené.

„No, tak ma dotkni“, povedal maličký krtko.

Dotkla som sa ho a zostala som bez slova.

„No toto. Tak že ty si blázonka? CHI CHI CHI, no vidíš, CHI CHI CHI CHI CHA CHA. Typickí ľudia neveria ničomu! CHI CHI CHA CHA“.

Kráčali sme spolu, ale zrazu mi krtko povedal, nech som tíško, ba ukázal na Katu, ktorá šla zjesť plod plastovej jablone.

„Plast?“ ,pošepkala som tíško, aby ma Kata nespozorovala.

„Áno,“ chichotavým hlasom riekol krtko.

Vychutnávala som si chvíľu, keď Kata pochopila, že je to vlastne plast. Potom sme potíško a pomaly šli ďalej. Onedlho sa naša cesta skončila. Pred nami stál obrovský palác, mal 39 veží, ak som si to dobre spočítala. No, čo bolo naozaj zvláštne na ňom, bola farba paláca.

„Prečo je palác čiernobiely? Panuje tu nejaký smútok, či čo?“ opýtala som sa zvedavo krtka.

„Iba jedno slovko... šach!“ Povedal trochu naľakane. Pocítila som strach v jeho očiach a opýtala som sa, čo sa deje v jeho kráľovstve. Vysvetlil mi, že ich kráľ je veľký zlý lev a že je fanúšikom šachu, ale včera si stratil špeciálnu šachovú figúrku, akurát KRÁĽA. O niekoľko dní sa uskutoční šachový turnaj a ak ich kráľ nezvíťazí, vzniknú veľké problémy a v najhoršom prípade, kráľovi by sa vzal titul kráľa.

„Čítal som veľkú knihu riešení a ona mi povedala, že dve dievčiny zachránia naše kráľovstvo a jeho veličenstvo. Tak, aký je tvoj nápad pre záchranu našej plastovej krajiny?“

„No, ak tá kniha povedala, že ten problém máme riešiť Kata a ja, tak musím najprv nájsť Katku“, dopovedala som to a pobrala sa hľadať Katku. Veď ona je múdra hlava, iste bude vedieť radu dať.

„No fajn a šťastlivo! A nech sa Vám podarí zachrániť nás... všetkých. Budúcnosť plastovej krajiny je vo vašich rukách“, povedal trochu bojazlivo a polohlasne, ale aj tak som to všetko

dobre počula a srdce mi začalo prudko biť. Pátranie netrvalo dlhý čas. Našla som Katu, ako pokojne spí pod tou istou jabloňou. Ihneď sme sa dali do pátrania. No šachová plastová figúrka nebola vo vysokej, plastovej tráve, ani v korune starého plastového stromu, ani v plastovej zemi, kde bolo plastové kráľovstvo plastových červov... inými slovami povedané, strácali sme nádej. Vrátili sme sa do kráľovstva, aby sme zvestovali zlé správy. Ale práve keď sme šli kraľovi povedať o našom neúspechu pochopili sme, že vlastne palác sa podobá veľkej šachovej tabuli a tak sme zistili, že je na vysokej veži políčko, kde sa v šachu nachádza kráľ. A áno naša predtucha, že sa tam nachádza plastová figúrka, bola správna. Figúrka sa našla a plastová krajina spolu s jej plastovými obyvateľmi bola ZACHRÁNENÁ. Po turnaji sme sa zase ocitli v recyklačnom centre.

Odvtedy som plast vždy recyklovala. Zbadala to aj naša pani učiteľka z ekológie a opýtala sa ma, či som z toho získala dáke poučenie. Áno, som. Všetko čo sa zdá nemožné, je možné, iba ak veríme aj srdiečkom a aj hlavičkou a dúfame, že je to možné.

nA SLOVÍčko, nA SLOVÍčko, nA SLOVÍčko... **P**

PETER + PETRA = PUSA

Pekná Petra pri parku pri pláži pristihla pyšného Petra. Pozerala po Petrovi počas posedúvania pri parku. Peter pozrel prekrásnu Petru. Pekne pričervenal. Prešiel, popri Petre, prisadol. Pozrel plachú Petru. Petrine pekné pery prekryli pyšnému Petrovi pohľad. Posedúvali pri parku, Peter pokukával po Petre, po Petriných pričervenaných perách, Petra po Petrovej peknej pleti. Peter podal prsty Petre, povstali, pohli plážou pomaly prejsť podošvy. Prechádzka pomalá. Peter pozeral po Petre, Petra pozerala po piesku. Potom pozrela po Petrovi. Pozreli po poprepletaných prstoch, pozdvihli pohľady, pocítili pálenie pier. Počuli piskot. Pišťal Petrov príbuzný. Postával pri psíkovi. Psík pokukával po Petrovom príbuznom Patrikovi, poslušne posedkával, poštekával po pestrom pelikánovi. Popri pláži pospevovali Pinka, Pipiška, prekrásne pestré prepelice. Potom Patrik pozrel po páriku postávajúcom pri prístave. Peter pobozkal Petru. Patrik pokrikoval po páriku: Prestaňte!!!

Emília Gániová, 8.c

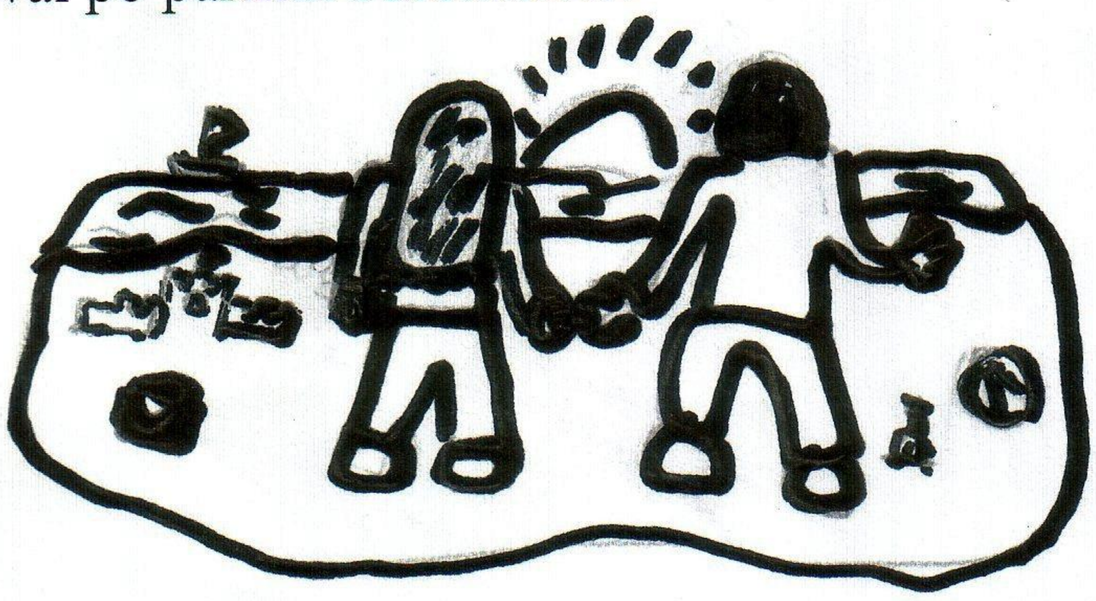

alebo nA SLOVÍčko, nA SLOVÍčko, nA SLOVÍčko... **K**

Kuchár Karol kráča ku kohútovi, kráča ku kocúrovi. Kocúr, kohút v kuríne. Kohút kikiríka. Kurín v kúte, v kúte kura. Kura s kačkou, kohút ku koňovi. Kuchárka Karolína kráča ku koze Katke. Koza Katka kedysi kreslila krásne kvety. Ku koze kráča korytnačka, kukučka, krivý králik.

Konstantín Gutić, 8.c

Ilustrovala: Matea Kolárová

Úspech – odmena za úsilie

Keď jablone rozkvitnú

krídlami vtáka znesiem sa,

vypradiem sieť z nite.

chcem čuť symfóniu, koncert na piane,

navštíviť dokonalé víly,

vidieť spektrá v tvojich očiach,

urobiť s veršom špás...

Nič sa v živote nenadobúda ľahko a všetko si vyžaduje svoj čas – prvý úsmev, vyslovenie prvých slov, urobené prvé krôčky... Ale, keď človek v živote niečo chce, tak to dosiahne. Nie, žeby nenarazil na prekážky, nie žeby neurobil tisíce pokusov, nie žeby nikdy nepadol... Ale úspech je znovuvstanie. Cesta k úspechu vedie cez obrovské a odhodlané činy.

K najväčším bohatstvám v živote možno priradiť aj vzdelanie. Máme byť povďační, že máme možnosť vzdelávať sa a pokrokovať. Aká je za to odmena? Možno pätorka v triednej knihe? Alebo sila k ďalším úspechom? Motív? Čo je to , čo poháňa žiakov ísť vpred, dosahovať úspechy...Jednoducho, tam kde je vôľa, tak sa všetko zdolá. Nejeden žiak dosiahol pozoruhodný úspech, nejeden pocítil nové víťazstvo na obzore. Mal spekrum vo svojich očiach alebo urobil s veršom špás...

Text venovaný všetkým žiakom, ktorí sa pokúsili a ktorým sa podarilo, i tým, ktorí sa pokúsili a nepodarilo sa, ale sa nevzdávajú. I tým, ktorí ešte len majú zdolať prekážky.

Učiteľka slovenčiny

Vesna Valihorová – Filipovićová

NAŠE ÚSPECHY

… postup na republikovú recitačnú súťaž…

Pripravuje anglický krúžok…

A CHANT

When I was one
it was very fun.
What did you do
when you were two?
When I was two
I always cried.
What did you do
when you were three?
When I was three
I played with me.
What did you do
when you were four?
When I was four
I played with a ball.
What did you do
when you were five?
When I was five
I learned to draw.
What did you do
when you were six?
When I was six
I learned to sing.
What did you do
when you were seven?
When I was seven
I learned to swim.
What did you do
when you were eight?
When I was eight
I kept hanging on the gate,
but when I was one
it was very fun.

Hana Matea Rybárová 5.a

A CHANT

When I was one
I walked for the first time.
What did you do
when you were two?
When I was two
I played with you.
What did you do
when you were three?
When I was three
I climbed a tree.
What did you do
when you were four?
When I was four
I closed the door.
What did you do
when you were five?
When I was five
I liked my life.
What did you do
when you were six?
When I was six
I ate Twix.
What did you do
when you were seven?
When I was seven
I went to school.
What did you do
when you were eight?
When I was eight
I got a skate,
but when I was one
I walked for the first time.

David Gagulić 5.a

A CHANT

When I was one
I wanted to run.
What did you do
when you were two?
When I was two
I climbed a tree.
What did you do
when you were three?
When I was three
I vacuumed the floor.
What did you do
when you were four?
When I was four
I learned to dive.
What did you do
when you were five?
When I was five
I learned some tricks.
What did you do
when you were six?
When I was six
I tried some leaven.
What did you do
when you were seven?
When I was seven
I woke up too late.
What did you do
when you were eight?
When I was eight
I liked to create,
but when I was one
I wanted to run.

Anabela Myjavcová 5.a

A POEM

You are my shine,
You make me .
You are as sweet as a ,
I'm when you're not around.

When you're next to me,
It's always a day
and it never .

I know I you and
I wouldn't change
absolutely anything about you.

If someone takes you
away from me,
You will always be
the light in my .

Xenia Dimićová 5.a

I Z N A Š I H S V E S A K A

PORTRET LIČNOSTI

Opisaću svoju dragu prijateljicu.

Njeno lice je meko poput bebećeg, ono odaje toplinu i nežnost. Kada bi ste videli njen osmeh, sve tvrde lutnje, laži i prevare bi vam kao gumicom izbrisala. Njen uvažen i gospodski smeh naterao bi vas da se osetite ponizno i počastvovano. Ponizno jer bi osetili određenu dozu ljubomore i hteli bi da ukradete taj dijamantski osmeh. U isti mah bili bi ste počastvovani što vidite taj osmeh. Zamislite sada najlepše more, zamislite svo to božansko plavetnilo u kome se nijanse plave prelivaju poput slatkog fila za kolače. Pokušajte da to more svrstate u dva oka. Njeno lice je najinteresantnija stvar. Ono je poput poklona. Spolja je doterano do savršenstva, svaki ugao kao da je sečen, toliko lepo da vas ozari. Ali ono što se nalazi u poklonu, i ono što se na da videti golim okom još više vas mami da saznate više, i još više. Nikada se nećete dovoljno zasititi nje. Njene ruke su kao belo platno koje slikar danonoćno ukrašava tanjanim, plavim, duguljastim linijama. Svoje duge prste bi uvek ukrašavala zlatnim prstenjem, koje ne bi skidala, apsolutno nikada.

Cela njena figura, njene blede, vitke noge, njena konstantna prava ramena, njeno graciozno držanje, način na koji govori pa čak i način na koji pročišćava glas, mamilo bi vas. Iz dana u dan gledali bi to savršenstvo i divili joj se kako svakim danom postaje sve lepša.

Matea Širka, 8.d

I Z N A Š I H S V E S A K A

Preživela sam na pustom ostrvu

Već je svanulo, svi ukućani su ustali. Zrak sunca me je probudio. Pogledala sam kroz prozor i videla jedan prelep pejzaš, sunce mi se osmehnulo. Otišla sam do kantine na doručak. Posle doručka smo krenuli na jedno neobično krstarenje Nilom. Na brodu sam upoznala nove prijatelje. Stefan i Anđela, blizanci su, super smo se uklopili. Posle dugog vremenadošli smo do Nila, prelepo je!

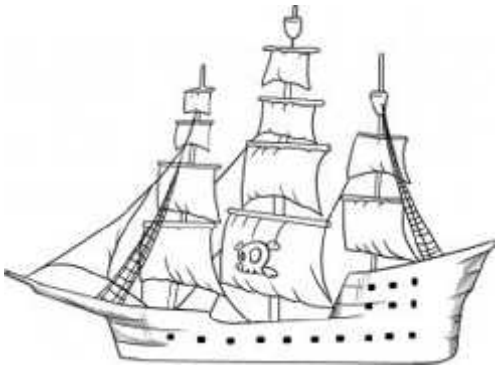

Na brodu je neka žurka, definitivno ne idem. Nisam ja za to, radije ću leći u krevet i spavati. Probudila sam se kasno u noć, počela je neka ogromna oluja, stvorila se ni od kuda. Svi su bili preplašeni, samo sam ja otišla na spavanje. Ujutru sam se probudila na nekoj veoma čudnoj plaži. To je bilo ostrvo! Samo ja, sama bez ikoga. Imala sam sreće što ostrvo nije bilo veliko i što je bilo sa puno hrane, neko tropsko ostrvo. Bile su tu neke veoma čudne životinje koje ranije nikad nisam videla. Otišla sam u obilazak ostrva, skupila malo hrane i vratila sam se. Pao je već mrak, postajalo je sve hladnije i hladnije. Tu noć nikako nisam spavala. Strah mi nije dao. Da li će me nešto pojesti za dezert? Da liću preživeti? Milion pitanja, a ni jedan odgovor. Ujutru, čim je svanulo došao je neki trgovac koji prodaje hranu. Nikog nije bilo, sem njega i mene. Zamolila sam ga da me poveze, nisam znala gde sam. Povezao me je sa svojim brodom. Rekla sam, sad ili nikad, bilo je pitanje života ili smrti.

Stigli smo na obalu Nila, tamo je bila moja porodica, moji prijatelji, sve moje! Bila sam presrećna, zahvalna sam tom čoveku od srca. Ovo je bila jedna nezaboravna pustolovina, koju ću pamtiti do kraja života.

Aleksandra Krunić, 9.d

ČO ma BOLÍ, čo ma TRÁPI

Dospelí mi rozumejú,alebo nie?

Akoby to bolo včera. Ja, malé dievča, ktoré behá po dvore za loptou a hrá sa s vymysleným priateľom. Ešte včera som pozerala svetoznáme dobrodružstvá Toma a Jerryho a smiala som sa ich smiešnym príhodám. Áno, ešte včera som sa spoza ohrady základnej školy dívala. S túžbou som pozerala na ôsmakov, v mojich očiach už dospelých ľudí, ktorí sa hemžili po škole. Zdá sa mi, že bolo treba len dobre pretrieť si oči a hľa, už som aj ja tu.

Stojím na nádvorí mohutnej budovy spolu s mojou štrnásťročnou skúsenosťou. Kráčam uprostred prekrásnej záhrady a ochutnávam si plody mojej jari života. Je to záhrada plná lavirintov a ľahko sa v nej možno stratiť. Mať štrnásť je krásne, ale niekedy i ťažké. Máš vôkol seba dobrých kamarátov, ale aj takých, ktorí ti podkladajú nohy a kladú pred teba ťažké skúšky. A čo dospelí? Tvária sa, ako keby nikdy nezažili tínedžerské roky. Zabudli, ako je to byť malým človekom, ktorý začína odhaľovať svoju budúcnosť. Zabudli, ako je krásne hľadieť na svet ružovými okuliarmi. Upozorňujú nás,že tento ružový obraz sa môže v jednom okamihu zmeniť na hrozivý sen. Ak si nedáme pozor. Dovrávajú nám,že sme v období,keď sa náš osud môže vydať aj tou nesprávnou cestou.

Aj keď nás často hnevá tá ich pravda,musíme vždy pevne stáť na zemi a myslieť aj na život, ktorý na nás ešte len čaká.

Iveta **Kováčová, 8.b**

ČO ma BOLÍ, čo ma TRÁPI

Charakter človeka spočíva v jeho skutkoch

Často robíme veci, ktoré si ani neuvedomujeme. Zvlášť keď sme malí, nezrelí a myslíme si, že to čo robíme, je správne. Keď dozrejeme, vôjdeme do obdobia, zvaného puberta. Získavame svoje názory a svet pozorujeme inakšími očami. Často inak pozorujeme niektoré veci ako dospelí. Chápeme veci inak a často veci obľahčujeme. Potom máme pocit, že nás nikto nechápe, nerozumie a celý svet je proti nás. Dospelí sa nám snažia vysvetliť, prečo je niečo dobré a prečo zlé. Chcú, aby sme sa naučili na ich chybách a aby sme ich v budúcnosti nezopakovali aj my. Vtedy sa nám to zdá banálne, ale keď ich neposlúchneme a spravíme tú rovnakú chybu, zistíme, že mali predsa pravdu. U mňa sa pocit nechápania zjavuje, keď mám inakší charakter ako niekto iný. Ja robím veci inak ako ostatní. Podľa mňa by rodičia nemali očakávať, aby deti mali charakter po rodičoch, lebo je to obrovská chyba. Áno, treba dieťa usmerňovať správnou cestou, ale treba ich vedieť pochopiť a svet pozrieť jeho očami. Bohužiaľ, niekedy si to rodičia neuvedomujú. Nechápu, že sú pre nás naše problémy niekedy také veľké, ktoré pre našich rodičov znamenajú maličkosť. Často nám hovoria, že sme už dospelí a máme byť sebestační a samostatní a z druhej strany nám prekážajú, aby sme niečo urobili sami. Dospievame v inakšom období ako oni. Teraz máme všetku tú techniku, ktorú oni nemali. Nechápu nás, ako celý deň môžeme stráviť pred telkou a mobilom. Niekedy by som im povedala: „Je to časť dospievania, prečo to nechcete pochopiť?”

Predsa, zväčša majú pravdu a treba ich počúvať, lebo nám jedna chyba, jedno neposlúchnutie, môže zničiť život.

Alexandra Muchová, 8.b

ZO ŽIACKYCH PÍSANIEK ZO ŽIACKYCH PÍSANIEK ZO ŽIACKYCH PÍSANIEK

Keď si oblečiem plášť neviditeľnosti

Keď som bol malý, hrával som sa na špiónov. Mame som bral diaľkový ovládač a tváril som sa, že je to diktafón. Hoci kričala na mňa, niekedy až vrieskala, nikdy som ju neposlúchol. U nás doma je vždy tak! Urobím niečo zle a všetci kričia na mňa... Jedného dňa som si zaželal mať čarodejný neviditeľný plášť, aby ma nikto nevidel, keď budem špiónovať.

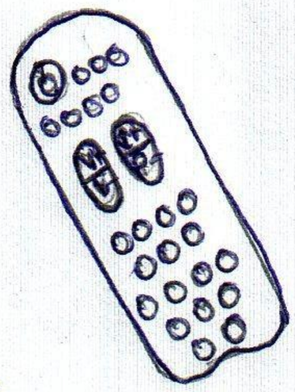

Zapadá slnko... Treba ísť spať.

- Ale, mama, ja nechcem ísť spať!
- Ticho!!! Choď už spať! Už nechcem počuť ani slovo!

Niečo mi šteklí oči. Slnko! Je krásne ráno. Zaželal som si byť neviditeľný, aby ma nik neotravoval. Zvlášť mama! Samozrejme, mama vpochoduje do izby, zastane si pred moju posteľ a spustí krik:

- Vstávaj, ty lenivé stvorenie! Čo?! Kde si sa podel? Hoci som bol tam,

nehovoril som nič. Nevidela ma, akokeby som bol pokrytý neviditeľným plášťom. Moja žiadosť sa splnila, stal som sa neviditeľným! Teraz môžem byť skutočným špiónom a ani mama ma nebude vidieť, to znamená, že nebude môcť na mňa vykrikovať. Zabával som sa, špehoval som všetkých, susedov, rodičov, mladšieho brata... Jedného dňa som sa vyfotil v neviditeľnom plášti a fotku som zverejnil na sociálnej sieti. O niekoľko týždňov mi zazvonil mobil. Telefonovali mi Ozbrojené sily Spojených štátov a poprosili ma, aby som im pomohol. Potrebovali moju pomoc v špehovaní Ruska. Nadšene som súhlasil a už som aj sedel v lietadle a cestoval do najväčšej krajiny na svete. Klamal by som, keby som tvrdil, že som nebol nervózny. Úprimne, bál som sa, veď som šiel do nebezpečenstva. Keď už lietadlo stúpalo do potrebnej výšky, vzal som padák a vyskočil do náručia noci. Prišiel som na určené miesto, do vojenskej základne. Šikovne som sa plazil vedľa vojenskej stráže a tak sa dostal do hlavnej miestnosti. A tam ... Vladimír Putin, ruský prezident, a jeho poradcovia hovoria o strategických cieľoch. Začal som sa triasť. Bál som sa... Rýchlo som zapojil diktafón a všetko nahrával. Keď som si už myslel, že to podstatné som nahral, pozorne som vychádzal von z miestnosti. A v tej chvíli som sa potkol o stoličku. Odhalili ma! Nuž, bežal som preč tak rýchlo, ako som vládal. Našťastie moji noví kamaráti už boli pripravení, zleteli vrtuľníkom a v poslednej chvíli ma zachránili.

Keď som sa vrátil domov, mama ma už čakala vo dverách.

- Kde si dočerta? Kde sa túlaš celý deň?! s krikom mi kládla otázky

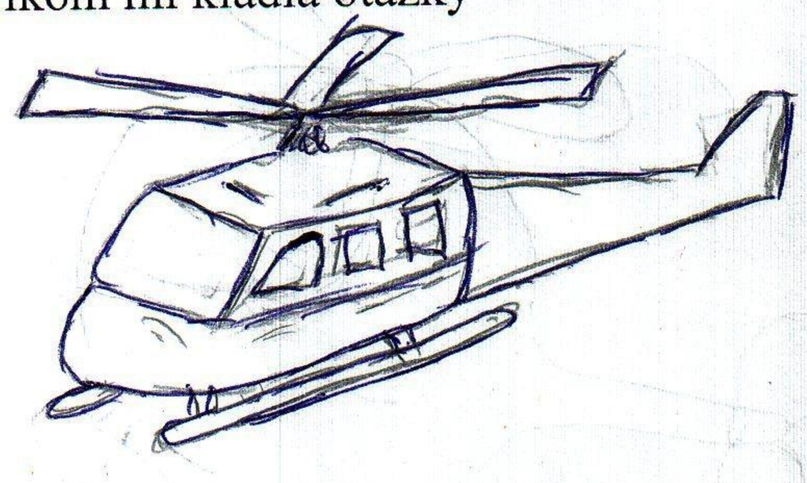

a potom odrazu zamĺkla. Za mnou stali moji noví kamaráti, príslušníci oddielu špeciálnych jednotiek, vojenská personálna špička. Vytreštila na nich oči a akoby nič povedala:

- Otcovi, o tomto neskôr!

Daniel Hodolič, 8.c

Dokázal som to skutkom

Jedného dňa, keď som išiel do školy, hííí – zazriem mobil na zemi.

Veľmi prekvapene som ho zodvihol hore. Popozeral som sa po ulici, ale nikoho nevidím, kto by ten mobil mohol stratiť. Cestou do školy som začal hľadať nejaké informácie o majiteľovi toho mobilu, ale nič som nemohol nájsť. Ani podľa fotografií v galérii som nemohol odhadnúť, kto je to na fotografiách a tak som s ním išiel do školy. Po hodine klavíra na ceste domov, mobil začal vyzváňať. Volalo neznáme číslo. Nevedel som, či sa mám ozvať, alebo nie. No predsa som sa ozval.

„Haló, koho som dostala?“ ozval sa hlas z mobilu.

„Hm... Som Martin a našiel som tento mobil na zemi. Je to váš mobil?“ povedal som žene.

„No, je to asi môj mobil, môžeš mi ho prísť vrátiť?“ opýtala sa žena.

„Áno, povedzte mi len, kde bývate,“ opýtal som sa ženy.

„Bývam na Svätoplukovej 4.“ povedala žena.

„Dobre, hneď som tam.“ zakončil som rozhovor.

Odišiel som na tú adresu a pridal som žene telefón.

Žena bola veľmi dobrá. Ešte mi dala aj 10 eúr. Tak podľa tohto vidíme, že dobrým byť sa veľmi oplatí.

Martin Červený 6. a

Slovenskosť do vena

Reč slovenská je pre mňa najkrajšia a môžeme ju pre svoju nekonečnú bohatosť, pre svoju rozvitosť a rozmanitosť nazvať rečou rečí. Naša slovenská ľudová slovesnosť vznikala dávno pred vznikom písanej literatúry a šírila sa z pokolenia na pokolenie ústnym podaním. Keďže bola iba v ústnej podobe, ľahko by zanikla. A národ bez svojho jazyka, zanikol by tiež. Aby sa tomu predišlo, vzdelaní ľudia ako bol Pavol Dobšinský, začali zbierať a zapisovať piesne, príslovia, porekadlá, hádanky, hry, obyčaje a povery.

Ilustrovala: Sára Zoričová VII.a

Pavol Dobšinský svoju tvorbu začal ešte na štúdiu. Už v tej dobe písal básne. Bol to iba pokus o napodobňovanie ľudovej piesni. Tiež prekladal zo svetovej poézie. V rôznych časopisoch postupne vyšli jeho preklady. Vydával rukopisný časopis Holubica a časopis Sokol. Taktiež sa zaslúžil o vydanie literárnych prác Jána Čajaka, Jána Bottu ako aj Ľudovíta Kubániho. Jeho činnosť spočívala vo folkloristike. Ešte na štúdiách sa zaoberal ľudovou slovesnosťou. Časopisecky publikoval folkloristické štúdie a zhrnul ich do knihy Úvahy o slovenských povestiach. Jeho diela boli pôvodne určené pre starších čitateľov, ale sa stali obľúbenými a vhodnými medzi detskými čitateľmi. Krátko pred smrťou vydal 90 rozprávok v ôsmich zošitoch pod názvom Prostonárodné slovenské povesti. Táto zbierka je aj dnes obľúbená literatúra pre deti. Číta sa ako v škole tak i doma. Mnohí vzdelaní ľudia, ktorí prišli po Dobšinskom sa usilovali pokračovať v jeho práci na rôzne spôsoby. Písali, prekladali, zakladali knižnice, divadlá, spolky, v ktorých pôsobenie a práca sú tiež zamerané na zachovanie, zároveň pestovanie a zmáhanie slovenského rodu.

Patričnosť národu sa nevyjadruje iba tým, že je niekde zapísaná, ale ponajprv láskou k svojmu rodu, materinskému jazyku a môžeme ju milovať iba ak poznáme svoju minulosť, korene, tradíciu a jazyk. Dobšinský a iní zberatelia to veľmi dobre vedeli. Svojou prácou a činnosťou slovenskému ľudu pomohli, aby aj naďalej svojím prichádzajúcim generáciám do vena nechali slovenskosť. Keď ju budeme chrániť ako oni, som presvedčená, že nikdy nezakapeme.

Emília Gániová, 8.c

Stretnutie v časovom posune

Nikdy by mi nenapadlo, že ho stretnem. Po toľkých rokoch, stretla som Pavla Dobšinského!!! Zatvorila som oči a pomyslela som si: „Panebože, koľko?“ Znovu som ich zatvorila: „Koľko? 190?!“

Je ohromujúce, keď takého človeka možno ešte niekde stretnúť. Síce je už celkom šedivý a plešivý, síce nevyzerá ako vyzeral skôr, ale jeho oči sa ešte stále rovnako trbliecu. Ešte stále tancuje na slovenské ľudové piesne a na prestávke si píše Zakliatu horu, O troch grošoch, O dvanástich mesiačikoch, Zlatovlásku, Ružovú Aničku, Prostonárodné slovenské povesti... Jeho oči sa trblietajú, úsmev mu vyčaril tvár a spoza chrbta sa zjavuje nová éra jeho prác. Bože, čo sa to tu teraz deje?! Veď práve mu na plece položil ruku Ján Čajak!Jeho nevlastný syn! Tuším, práve prišiel z petrovskej základnej školy, a len, tak sa usmieva, že svet nie je taký, aký bol pred 155. rokmi. Nie. Všetko je iné. Všetko.

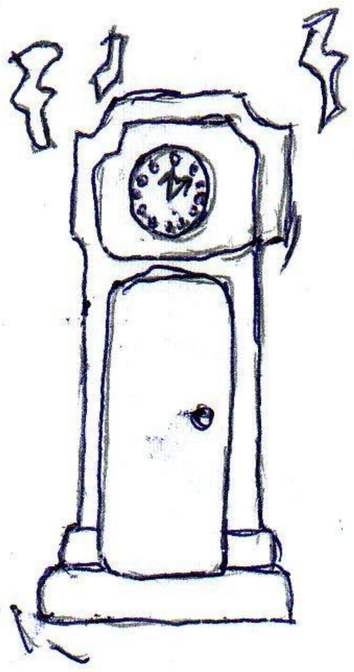

Chcem mu povedať niečo, poďakovať sa mu, ale netuším, ako mu to poviem. Netuším, ako mu povedať, že aj dnes spolucítime s nešťastnou mladou hrdinkou Markou Húskovie, ktorá umiera na zákernú chorobu v poviedke Suchoty, alebo si radi prečítame o figliarstve a huncútstve Malých úbehlíkov či o Miškových nezbedách v poviedke Zo života malého nezbedu. Alebo je to poriadny harmatanec s báťom Martinom Maliarom v poviedke Cholera alebo zasa s manželmi Kvočkovcami v poviedke Len pekne... poďakovať sa za poviedky, ktoré nás aj dnes môžu pobaviť, zošľachtiť, ale i poučiť a povzniesť. Netuším, ako sa mu poďakovať za jeho angažovanosť a obetavosť za veci národné.

Tí dvaja sa len tak usmievajú a spievajú si ľudovky, akoby všetko znovu bolo tak, ako bolo pred pártimi stáročiami. Zďaleka, poza strom, sa na to pozerá Pavel Čáni, poviedkar, knižný ilustrátor, výtvarník a predovšetkým učiteľ. Uvidím, ako dvíha ruku. Usmejem sa: „Panebože, on sa mi chce pozdraviť!“ Nie. Dvíha ruku, lebo sa chystá smerom k svojím kamarátom. Sú to traja priatelia, ikeď tuším, že sa skôr ani nepoznali.

Čítate dnes o nich? Čítate práve teraz.

Marína Kaňová, 8.c

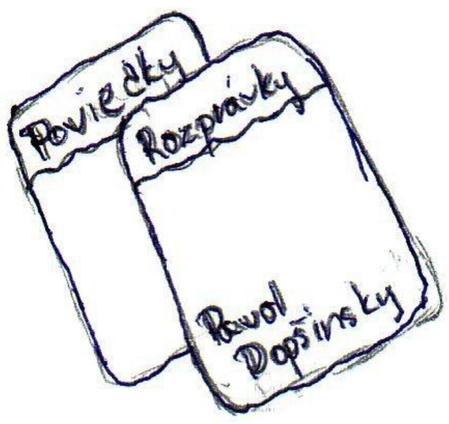

Keď si oblečiem plášť neviditeľnosti

Keď sa spomenie neviditeľný plášť, ľudia si väčšinou pomyslia na nejakú kúzelnú vec z románu Harry Potter, ale si nikto nepomyslí, že aj ľudia môžu byť neviditeľní.

Veľkú časť svojho života som bol neviditeľný. Spolužiaci si ma všímali iba vtedy, keď niečo potrebovali, najmä na kontrolných úlohách. Nikdy sa mi to nepáčilo, preto som robieval mnohé sprostosti a tak sa dostával do nepríjemných situácií. Nezostalo mi nič iné, iba sa s tým vyrovnať. Uzavrel som sa do svojho sveta. Rodičom sa to nepáčilo. Boli nešťastní, lebo ten môj neviditeľný plášť, ktorý som nosil skoro celý svoj život, ukracoval ma o radosť, šťastie, priateľstvo. Dlho som si to neuvedomoval, lebo som sa na môj plášť, na moju neviditeľnosť zvykol. Pravdaže, nič nie je večné a tak ani ten môj neviditeľný plášť. Pomaly som vchádzal do puberty a môj plášť začal blednúť a blednúť. Dnes som sebavedomý puberťák a neviditeľný plášť zmizol z môjho života. Dnes je iba spomienkou.

Takéto plášte sú väčšinou u ľudí, ktorí sú trochu iní od ostatných, ale ani jeden z tých plášťov nezastaví osud priateľstva. Lebo nič nie je silnejšie než priateľstvo.

Alexander Gier, 7.b

Z PERA PRVÁKOV, DRUHÁKOV, TRETIAKOV, ŠTVRTÁKOV

Mám ho veľmi rada

Moja rodina má štyroch členov: mama, otec, brat a ja. Radi trávime voľný čas spolu.

Keď sú naši rodičia v práci, naša stará mama sa stará o brat a mňa. Aj keď mám všetkých členov mojej rodiny rada, rozhodla som sa, že vám predstavím, len jedného z nich. Dnes vám predstavím môjho bračeka. Jeho meno je Peter. Má tri roky. Je strednej výšky. Farba jeho očí je hnedá, ako gaštany.

Taktiež má aj hnedé vlasy. Je vždy nasmiaty a jeho úsmev mu vždy pristane. Keď sa vrátim zo školy, veľmi sa mi poteší a chce, aby sme sa spolu hrali. Môj braček a ja sa radi hrávame s autami, skladáme kocky a radi aj spievame. Keď je priaznivé počasie, a keď svieti slniečko, hráme sa na dvore. Hra na dvore je vždy veselá. Na dvore hráme futbal a vozíme sa na kolobežkách. Radi sa aj prechádzame.

S mojím bračekom mi je vždy veselo. A preto mám môjho bračeka Petríka veľmi rada.

Hana Cechmajstrová.4.b

Moja mama

Moja mama sa volá Anna. Má 45 rokov a pracuje ako zdravotná sestra.

Je strednej postavy. Má dlhé hnedé vlasy,vždy zaviazané. Oči má hnedé a nosí okuliare. Tvár má okrúhlu a častokrát je bledá ako stena. Nos má malý a tupý. Uši má malé a nosieva nevýrazné naušnice. Má tmavé hnedé obočie. Je pekná, keď sa smeje. Vtedy ukáže svoje lesklé, čisté zuby. Často sa smeje. Oblieka sa športovo, nosieva iba nohavice a športové tenisky. V ruke nosieva veľkú čiernu tašku.

Je to osoba, ktorú si ani nevšimnete, keď prechádzate popri nej.

Igor Ferko, 4.b

Z PERA PRVÁKOV, DRUHÁKOV, TRETIAKOV, ŠTVRTÁKOV

Veselá Hana

Moja priateľka sa volá Hana. Je strednej postavy a silná ako buk. Tvár má vždy veselú ako vtáčik a líca žiarivé ako slnko. Obočia má výraznejšie a hrubšie. Pod ľavým okom má malé znamienko. Vlasy má husté a dlhé ako pondelok. Sú hnedej farby ako gaštany. Oči má zelené ako tráva, ktoré rada požmurkávajú na chlapcov. Noštek má maličký ako gombík na kabáte, ale na rozdiel od červenučkých líc je oveľa bľadší. Zuby má silné a biele ako sneh. Chodí tak trochu pomalšie, ako aj ja, ale ak by ju naháňal túlavý pes, je rýchla ako srnka. Na sebe má oblečené modré trenírky a ružové tričko. Na prednej strane trička má namaľovaného modrého motýľa. Na nohách má obuté biele japonské papuče a na hlave červenú čiapku so zlatou stužkou.

Marína Čániová, 4.b

Moja pani učiteľka

Moja pani učiteľka je strednej postavy. Ona má tmavo-hnedé a dlhé vlasy. Oči má zelené, ktoré sa ligocú ako hviezdičky. Nosí aj okuliare, tie okuliare jej svedčia. Pani učiteľka je vždy nasmiata, a preto viem, že má pekné a zdravé zuby.

Tiež je vždy veľmi pekne oblečená.

Na mojej pani učiteľke nezmenila by som nič, lebo ju chcem takú, aká je.

Lea Ušiaková, 4.b

Ružová Lea

Moja priateľka je vysoká asi 130 cm. Postavu má nízku. Je drobná. Tvár má úzku a líca červené ako jabĺčka. Vlasy má čierne ako uhlie a veľmi dlhé. Oči má hnedé ako káva a blyštia jej ako mesiac. Nos má krátky a špicatý. Chodí pomaly, ako slimák.

Lea do školy chodí vždy pekne oblečená. Nosí pásikavé tričko a farmerky. Najčastejšie sa oblečie do ružového trička. Možno ju poznať po hlase. Takmer vždy je najhlasnejšia.

Dávid Mala, 4.b

АХ, ТА ЉУБАВ...

ЉУБОБОЉА

Љубав је лепа

кад је права.

Истину да вам кажем,

од ње ме боли глава.

Та љубав нема лека,

не помаже цела апотека.

Не помажу ни лекари

не помажу ни скупе ствари.

Једног мог другара љубобоља мучи

а ни он не може у школи да учи.

Кад петице почну из дневника да беже,

види и он да од љубобоље има нешто теже.

Силвија Голубовић, 3д

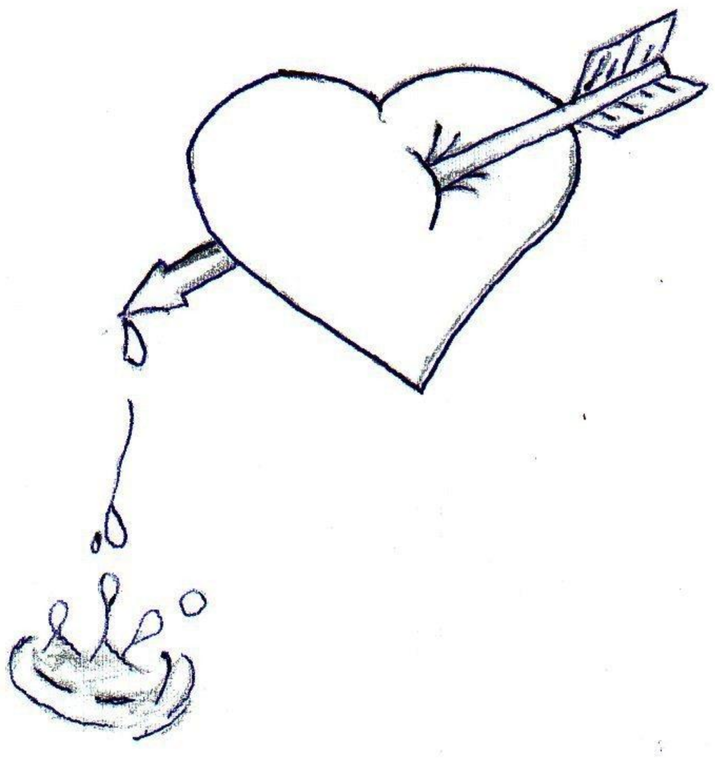

Љубав

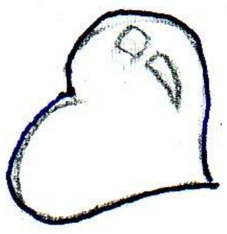

Љубав је лепа

Љубав је слатка.

Може бити дугачка

А може бити кратка.

Љубав је свуда

Око нас.

И када си болестан

Она те лечи на сав глас.

У сваком човеку

Љубав постоји,

А најлепши осећај је

Кад се неко воли.

Бојана Нађ, 3.д

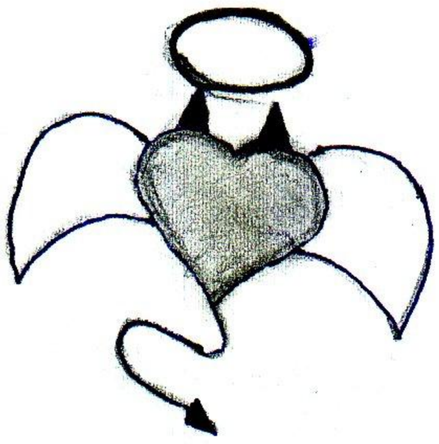

Ilustrovala:

Daniela Zátrochová

8.c

Z PERA PANI UČITEĽKY

MY SME DETI VESELÉ...

IVETKA:Chlapci, ešte nikto neprišiel z našich?
MARTIN K.:Zase sme prví... aspoň sa vyrozprávame...

ONDRÍK: Je pravda, že od mrkvy sa zlepšuje zrak?
IVETKA:Áno. Videli ste už niekedy zajaca v okuliaroch?

JONATAN:Ako dobre že sme v dome iba tri deti...
VŠETCI: Prečo?
JONATAN:Čítal som, že, každé štvrté dieťa, ktoré sa vo svete narodí, je Číňan.

ONDRÍK: Máte nejakú dievku z triedy?
MARTIN K.:Ja mám. Všetky dievčatá z triedy len za mnou chodia.
ONDRÍK: Ako sa ti to darí?
IVETKA:Kradne nám havránku!

JASMINKA:Piata!
MARÍNKA: Šiesta!
LUKA:Siedmy...

JONATAN: Už, stíhajú aj ostatní...

IVANKA:Ako ste napísali domácu úlohu zo srbčiny... Sat koji visi na zidu zove se...
IRENKA: To si nevedela? Veď to hádam každý vie: "visisat".

IVANA: A, učesnik u trci?
TEODORA:Ja som napísala "trkatelj"...
MARÍNKA:A ja "potrčko"...

RENATKA: Kto je najvernejší štvornohý priateľ človeka?
VLADIMÍRA:Posteľ!
RENATA: Nie... Pes!A, vieš, že je pes niekedy múdrejší ako jeho majiteľ?
VLADIMÍRA:Viem, viem, aj sama mám takého psa!

(Zvoní...)

IRENKA: Zvoní! Stíha aj učiteľ...

UČITEĽ:Dobrý deň!
VŠETCI: Dobrý deň!
MARÍNKA: Pán učiteľ, pán učiteľ...
UČITEĽ:Prosím...
MARÍNKA: Dnes máme na telesnej známkovať stojku!
UČITEĽ:A, ty vieš stojku?
MARÍNKA:Trochu...

UČITEĽ:Anča, prečo denne chodíš neskoro do školy? Nemáš budík?
IRENKA: Mám, ale vždy zvoní vtedy, keď spím.
UČITEĽ:Napíšem ti domov, že pravidelne do školy chodíš nepravidelne.

UČITEĽ:Jožinko, čím je tvoj otec?
VLADKO: Plosím lyzicou.
UČITEĽ:A, máš ešte nejakého súrodenca v škole?
VLADKO: Nie.
UČITEĽ:Chvalabohu!

DENIS:Dobrý deň.
UČITEĽ:Dobrý deň!

UČITEĽ:Jano, prečo si dnes prišiel tak neskoro na vyučovanie?
DENIS:Uštipla ma včela.
UČITEĽ:Ukáž!
DENIS:Nemôžem!
UČITEĽ:Tak si sadni!
DENIS:Ani to nemôžem!

UČITEĽ:Ktoré je hlavné mesto Srbska?
LUKA:Belehrad, alebo Nový Sad... nie som si celkom istý...
UČITEĽ:To je strašné, chlapče, veď ty nič nevieš!
LUKA: Máte pravdu, pán učiteľ. Keby som vedel, neposlali by ma do školy...

UČITEĽ:Čo viete o mozgu?
JASMINKA:Mozog má každý, ale rozum nie...
VŠETCI: Hahahahaha...

UČITEĽ:Naučili sme sa, že sa predmety na teple rozširujú a na studenom sťahujú. Kto vie na to príklad?
MAJA:Prázdniny! V lete sú dlhšie a v zime kratšie.

UČITEĽ:Vymenujte divé zvieratá...

MARTIN K.:Zajac, veverica...
UČITEĽ:Kto vie vymenovať ešte niektoré divé zvieratá?
MAJA:Myš, jež...
UČITEĽ:Dobre, ale vymenujete nejaké väčšie, dravé zvieratá...
VLADKO: Jaguár...
UČITEĽ:Výborne! A vieš ešte niektoré?
VLADKO: Áno... febuár, mejec, apríl...
UČITEĽ:Hm... inklúzia...

UČITEĽ:Kto vie vyskloňovať slovo jablko?
TEODORA: Ja... Ja-blko, ty-blko, on-blko...

UČITEĽ:Stačí!

(Klopkanie...)

SAŠKA:Dobrý deň, pán učiteľ...
UČITEĽ:Dobrý deň!
SAŠKA: Prepáčte že vyrušujeme. Prišli sme pre nášho chlapca, máme ísť k zubárovi pre protézu...

SIMEON:Aký je tento náš chlapec?
UČITEĽ:Veľmi slabý... aj z matematiky, aj zo slovenčiny...
SAŠKA:A, z kreslenia?

ONDRÍK: Dnes sa ma učiteľ pýtal na niečo, čo som iba ja vedel.
SAŠKA:Výborne! A čo to bolo?
ONDRÍK: Kto rozbil okno na učebni...

SIMEON:No čo, Jožinko, a aké bude vysvedčenie?
ONDRÍK: No, tato, hlavná vec, že sme my zdraví.

(Zvoní...)

VŠETCI: Hurá! Prestávka!

Štvrtáci-békaši píšu BÁJKY

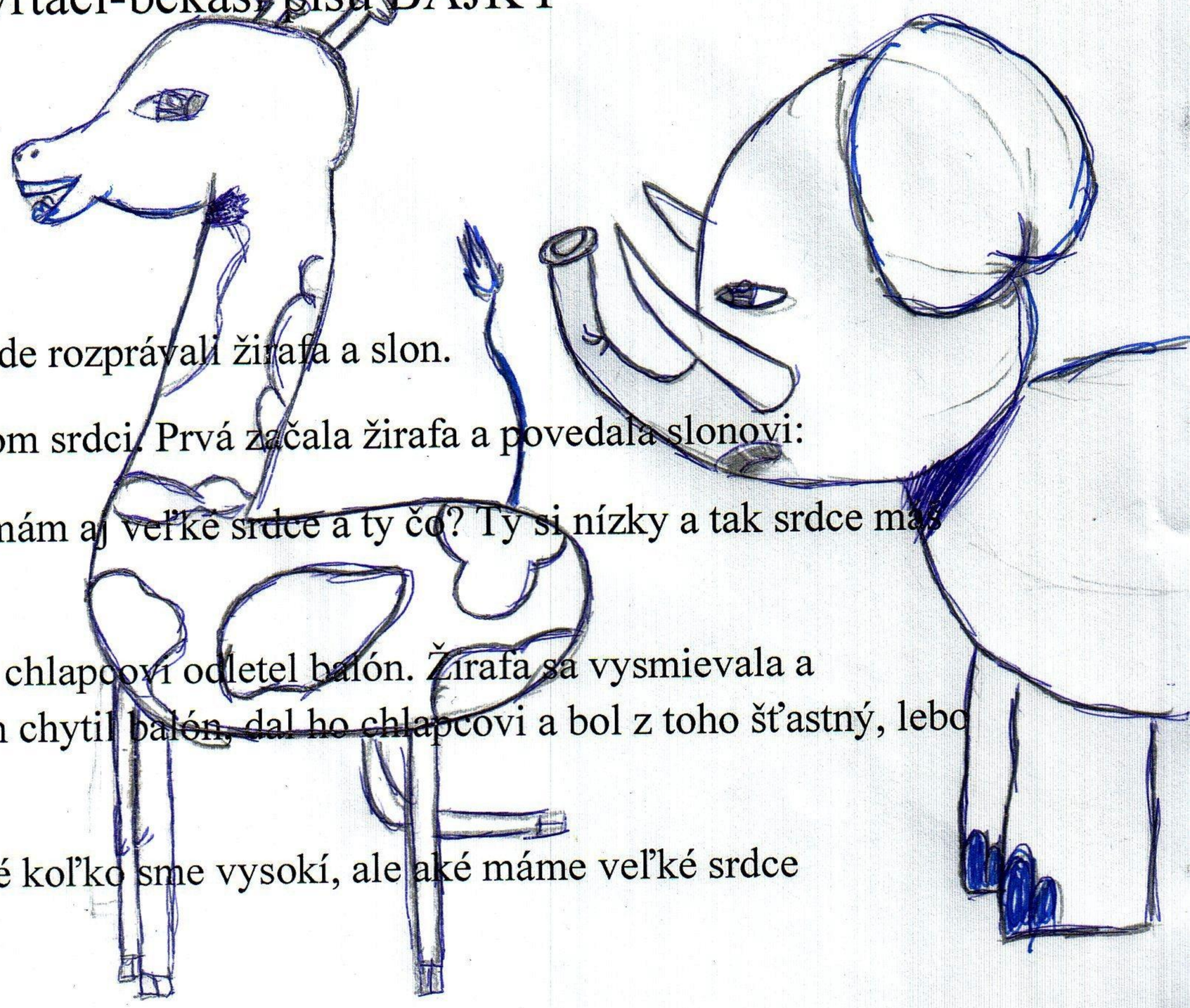

Lea Ušiaková

ŽIRAFA A SLON

Raz sa v zoologickej záhrade rozprávali žirafa a slon.

Začali sa rozprávať o svojom srdci. Prvá začala žirafa a povedala slonovi:

- Ja som vysoká, tak mám aj veľké srdce a ty čo? Ty si nízky a tak srdce máš malé.

Trochu pozdejšie jednému chlapcovi odletel balón. Žirafa sa vysmievala a chlapcovi nepomohla. Slon chytil balón, dal ho chlapcovi a bol z toho šťastný, lebo mu pomohol.

Ponaučenie: Nie je dôležité koľko sme vysokí, ale aké máme veľké srdce

Ivan Melich

SLÁVIK A PAPAGÁJ

Slávik sa neustále chválil ako pekne spieva.

Stretol papagája a opýtal sa ho, či sa chce súťažiť v spievaní. Papagáj súhlasil a dohodli sa, že o päť dní budú súťažiť. Papagáj sa učil spievať po cele dni a po celé noci. Slávik necvičil, ale po celé dní lýzal zmrzlinu a tak ochorel. O päť dní slávik a papagáj sa stretli. Prvý spieval slávik. Spieval chrapľavým hlasom. Prišiel rad na papagája. Ten tak krásne spieval, že sa slávik už nikdy viacej papagájovi nevypytoval na súťaž.

V tejto bájke je ponaučenie, že nie si jediný na svete a že aj iní vedia lepšie robiť veci ako ty.

Výlet s Oteckami

Nedavno 7. apríla 2018 v Bratislave navštívila som areál, v ktorom sa natáča známy slovenský televízny seriál Oteckovia. Tento seriál je o štyroch oteckoch, ktorí zápasia s úlohou rodiča. Ich život odzrkadľuje reálne situácie, s ktorými sa otcovia bežne stretávajú.

Oteckovia milujú svoje rodiny a občas sami spôsobujú aj riešia množstvo problémov. Jednoducho, dej je plný situácií, aké zažíva nejedna slovenská rodina.V seriáli sa nájdu nielen rodičia, ale aj deti. Tých je dokopy osem, vrátane jedného bábätka…Seriál Oteckovia sa premieta v televíznych obrazovkách od prvého januára každý pracovný deň podvečer. A veru máme sa na čo tešiť, štyria hlavní hrdinovia-oteckovia, ktorých v seriále stvárňujú Vladimír Kobielsky, Filip Tuma, Marek Fašiang a Branislav Deak sú nielen vynikajúcí herci, ale aj veľkí fešáci (O čom som sa presvedčila aj sama!). Byť na nakrúcaný seriálu

Oteckovia bol pre mňa nekaždodenný zážitok. Zoznámila som sa s hercami, ktorí boli mile prekvapení, že aj u nás v Srbsku majú fanúšikov. Samozrejme na pamiatku som sa s nimi vyfototila.

Aneta Brtková, 8.c

JEDNOSLOVNÉ HÁDANKY

<u>pripravili tretiaci ákaši</u>

1. ŠVIH, ŠVIH, ŠVIH, ŠVIH... Čo je to? (kitúrp)
2. TŔŇ, TŔŇ, TŔŇ ... Čo je to? (ažur)

Dávid Andrášik

1. ŠTÍHLA, ŠTÍHLA, ŠTÍHLA ... Čo je to? (alhi)
2. ČEPSI, ČEPSI, ČEPSI ... KÚP SI! (ispeP)

Matej Marčok

1. BEŽ, BEŽ, BEŽ ... Čo je to? (žej)

Marek Kolár

1. NIL, NIL, NIL ... Čo je to? (lídokork)
2. STROM, STROM, STROM ... Čo je to? (mod íčátv)

Viliam Spevák

UČITELIA a ŽIACI cez kľúčovú dierku

Učiteľ: "Trieda. Ak vám dám 2 mačky a ďalšie 2 mačky a ďalšie 2, koľko by ste mali?"
Jožko odpovedá: "Sedem."
Učiteľ: "Nie, pozorne počúvaj ... Ak ti dám dve mačky a ďalšie dve mačky a dve ďalšie, koľko by si mal?"
Jožko: "Sedem."
Učiteľ: "Dovoľte mi, aby som vám to povedal inak. Ak ti dám dve jablká a ďalšie dve jablká a dve ďalšie, koľko by si mal?"
Jožko: "Šesť."
Učiteľ: "Dobre, teraz, keď ti dám dve mačky a ďalšie dve mačky a dve ďalšie, koľko by si mali?"
Jožko: "Sedem!"
Učiteľ: "Jožko, odkiaľ máš tých sedem ?!"
Jožko: "Pretože už mám jednu mačku!"

Učiteľka sa pýta žiaka:
- Koľko rokov má dnes človek, ktorý sa narodil v roku 1964?
- Muž či žena?

Učiteľka sa pýta Jožka:
Vymenuj mi 5 živočíchov žijúcich vo vode.
Delfín...
ďalej?
Jeho mama, otec, brat a sestra.

-
-
- A
-
-

Pani učiteľka sa pýta žiačky:
Koľko ročných období poznáš, Marienka?
Dievčatko chvíľu premýšľa, a potom odpovie:
- Prosím, päť: jar, leto, jeseň, zima a prázdniny!

Prečo ryby mlčia? - pýta sa učiteľka žiakov.
- Aby ich nechytili rybári, - odvetí Jožko.

Učiteľka napomína žiakov:
- Prosím vás, a nehláste sa keď nič neviete. Nie sme predsa v parlamente.

Tak to bolo vlani

Speecubing

... a v septembri v našej škole bude...

Speedcube International open (patronát World Cube Association)

Milí okienkari,
cvičte do jesene
a využite príležitosť
zúčastniť sa
svetového
Speedcube open.

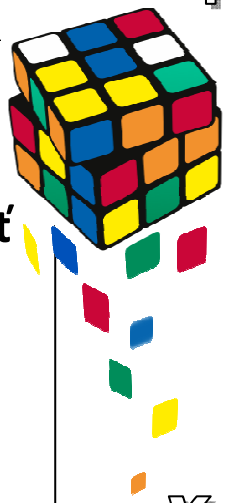

Šach

Naši šachisti dobyli Pohár Hložian v tímovej súťaži.